

214. τοῦτον ἐμπλησάμενον πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐκπιεῖν, ἔπειτα τῷ Σωκράτει κελεύειν ἐγχεῖν καὶ ἅμα εἰπεῖν· Πρὸς μὲν Σωκράτη, ὦ ἄνδρες, τὸ σόφισμά μοι οὐδέν· ὅποσον γὰρ ἂν κελεύῃ τις, τοσοῦτον ἐκπιῶν οὐδὲν μᾶλλον μὴ ποτε μεθυσθῆ. Τὸν μὲν οὖν Σωκράτη ἐγχεάντος τοῦ παιδὸς πίνειν· τὸν δ' Ἐρυξίμαχον Πῶς οὖν, φάναι, ὦ Ἀλκιβιάδη, ποιοῦμεν; (b) οὕτως οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι οὔτε τι ἄδομεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς ὥσπερ οἱ διψῶντες πίομεθα; Τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην εἰπεῖν Ὡ Ἐρυξίμαχε, βέλτιστε βελτίστου πατρὸς καὶ σωφρονεστάτου, χαῖρε. Καὶ γὰρ σύ, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον· ἀλλὰ τί ποιῶμεν; Ὅτι ἂν σὺ κελεύῃς. δεῖ γὰρ σοὶ πείθεσθαι· *ἰητρός γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων*· ἐπίταττε οὖν ὅτι βούλει. Ἄκουσον δὴ, εἰπεῖν τὸν Ἐρυξίμαχον. ἡμῖν πρὶν σὲ εἰσελθεῖν ἔδοξε χρῆναι ἐπὶ δεξιὰ ἕκαστον ἐν μέρει λόγον (c) περὶ Ἑρωτος εἰπεῖν ὡς δύναίτο κάλλιστον, καὶ ἐγκωμιάσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ἡμεῖς εἰρήκαμεν· σὺ δ' ἐπειδὴ οὐκ εἴρηκας καὶ ἐκπέπωκας, δίκαιος εἶ εἰπεῖν, εἰπὼν δὲ ἐπιτάξαι Σωκράτει ὅτι ἂν βούλη, καὶ τοῦτον τῷ ἐπὶ δεξιὰ καὶ οὕτω τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ, φάναι, ὦ Ἐρυξίμαχε, τὸν Ἀλκιβιάδην, καλῶς μὲν λέγεις, μεθύοντα δὲ ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν μὴ οὐκ ἐξ ἴσου ἦ. καὶ ἅμα, ὦ μακάριε, πείθει τί (d) σε Σωκράτης ὧν ἄρτι εἶπεν; ἢ οἴσθα ὅτι τούναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν;

Στη συνέχεια γέμισε την κανάτα και έβαλε πρώτος να πιει· ύστερα προέτρεψε και τον Σωκράτη να γεμίσει το ποτήρι του και εἶπε: «Στο Σωκράτη, άντρες, δεν με παίρνει για ευφυή τεχνάσματα. Όσο και να τον προστάξει κάποιος, τόσο πίνει και δεν υπάρχει φόβος μη τυχόν μεθύσει».

Ο σερβιτόρος έριξε στο ποτήρι του Σωκράτη και κείνος άρχισε να πίνει.

Ο Ερυξίμαχος εἶπε: «Αλκιβιάδη, τί θα κάνουμε; Έτσι, δε θα λέμε τίποτα ούτε θα τραγουδάμε στο κρασοπότηρο και θα πίνουμε γενικά, όπως οι διψασμένοι;»

Και ο Αλκιβιάδης απάντησε: «Γεια σου μεγάλη Ερυξίμαχε, γιε σοφού και μεγάλου πατέρα».

«Γεια σου και σένα!» εἶπε ο Ερυξίμαχος. «Αλλά τί θα κάνουμε;»

«Ό,τι πεις εσύ! Πρέπει να σε ακούμε.

Γιατί ένας γιατρός ισούται με πολλούς άλλους. Πρόσταξε λοιπόν ό,τι θέλεις;»

«Άκου λοιπόν!» εἶπε ο Ερυξίμαχος. «Εμείς, προτού μπεις εσύ, αποφασίσαμε ότι θα έπρεπε ο καθένας με σειρά προς τα δεξιά να πλάσει ένα λόγο για τον Έρωτα, όσο μπορεί πιο καλό, και να τον υμνήσει. Εμείς όλοι έχουμε μιλήσει.

Όμως, επειδή και συ έχεις πιεί, αλλά δεν έχεις μιλήσει, είναι σωστό να πάρεις το λόγο. Αφού μιλήσεις, πρόσταξε το Σωκράτη ό,τι θέλεις, εκείνος στον δεξιό του, και ούτω καθεξής».

«Καλά τα λες βέβαια, Ερυξίμαχε,» εἶπε ο Αλκιβιάδης, « όμως είναι άνισο να συγκριθούν τα λόγια ενός μεθυσμένου με τα λόγια ανθρώπων σε πλήρη διαύγεια.

Και για να έχουμε και το καλό ερώτημα! Σε έπεισε ο Σωκράτης σε κάτι απ' όσα πριν εἶπε; Ή μήπως πιστεύεις ακριβώς το αντίθετο απ' οτιδήποτε εκείνος έλεγε;

οὗτος γάρ, εἴαν τινα ἐγὼ ἐπαινέσω τούτου παρόντος ἢ θεὸν ἢ ἄνθρωπον ἄλλον ἢ τοῦτον, οὐκ ἀφέξεταιί μου τῶ χεῖρε. Οὐκ εὐφημήσεις; φάναι τὸν Σωκράτη. Μὰ τὸν Ποσειδῶ, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην, μηδὲν λέγε πρὸς ταῦτα, ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἓνα ἄλλον ἐπαινέσαιμι σοῦ παρόντος. Ἄλλ' οὕτω ποίει, φάναι τὸν Ἐρυξίμαχον, εἰ βούλει· Σωκράτη ἐπαίνεσον. (ε) Πῶς λέγεις; εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην· δοκεῖ χρῆναι, ὦ Ἐρυξίμαχε; ἐπιθῶμαι τῷ ἀνδρὶ καὶ τιμωρήσωμαι ὑμῶν ἐναντίον; Οὗτος, φάναι τὸν Σωκράτη, τί ἐν νῶ ἔχεις; ἐπὶ τὰ γελοιοτέρα με ἐπαινέσαι; ἢ τί ποιήσεις; Τὰληθῆ ἐρῶ. ἄλλ' ὄρα εἰ παρήης. Ἀλλὰ μέντοι, φάναι, τά γε ἀληθῆ παρήημι καὶ κελεύω λέγειν. Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην. καὶ μέντοι οὕτωςί ποιήσον. εἴαν τι μὴ ἀληθές λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ, ἂν βούλη, καὶ εἰπέ ὅτι τοῦτο ψεύδομαι· ἐκὼν γὰρ εἶναι οὐδὲν ψεύσομαι.

Βέβαια αυτός, εἴαν ἐγὼ ἐπαινέσω κάποιον ἄλλο, θεὸ ἢ ἄνθρωπο, ἐνῶ αυτός παρίσταται, καὶ ὄχι τὸν ἴδιο, δὲν θα κρατήσει μακριὰ μου τὰ δυο τοῦ χέρια».

«Δὲν κόβεις τις μαλακίες¹!» Εἶπε ὁ Σωκράτης. «Μὰ τὸν Ποσειδῶνα,» ἀπάντησε ὁ Ἀλκιβιάδης, «μη λες τίποτα γι αὐτά, γιατί ἐγὼ δὲν θα ἐπαινέσω κανέναν ἄλλο, τῆ στιγμῆ που ἐσύ εἶσαι μπροστά».

«Ἔτσι, ἀν σ' ἀρέσει, νὰ τὸ κάνεις,» παρενέβη ὁ Ἐρυξίμαχος. «Παίνειψε τὸ Σωκράτη»!

«Τί λες Ἐρυξίμαχε»; Εἶπε ὁ Ἀλκιβιάδης. «Νομίζεις ὅτι πρέπει; Νὰ ἐπιτεθῶ στὸν ἀντρα καὶ νὰ τὸν τιμωρήσω ἐνώπιον σας»;

«Ε!!! φίλε,» εἶπε ὁ Σωκράτης, «τί ἔχεις στὸ νοῦ σου; Θα με ἐπαινέσεις διακωμωδώντας με; Τί θα κάνεις;»

«Θὰ πω τὴν ἀλήθεια! Κοίτα νὰ τὴν παραδεχτεῖς!»

«Ἀσφαλῶς καὶ θα παραδεχτῶ τὰ ἀληθινὰ καὶ σε παρακινῶ νὰ τὰ πεις,» συμπλήρωσε ὁ Σωκράτης.

«Ἀνυπομονῶ ν' ἀρχίσω,» ἀνταπάντησε ὁ Ἀλκιβιάδης. «Νὰ κάνεις λουπόν τὸ ἐξῆς: εἴαν λέω κάτι που δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια, νὰ παρεμβληθεῖς ἀνάμεσα στα λεγόμενα μου καὶ νὰ πεις ὅτι στὸ τάδε, ἀς πούμε, λέω ψέματα. Ὅσο ἐξαρτάται ἀπὸ ἐμένα, δὲν θα πω ψεύδη.

¹ Δὲν θ' ἀποφύγεις λόγια δυσόιωνα.